

der bragte Hjælpen. Værgeraadene skulde efter deres Navn være de ulykkeligt stillede Børns Værn og Værge; men saaledes staa de ikke i den almindelige Befolknings Bevidsthed. Naar dette indrømmes fra saa godt som alle Sider, er det ikke underligt, at man baade i Udvalget af 1918 og under Behandlingen i Landstinget har været stærkt inde paa, hvad der kunde gøres for at raade Bod herpaa, eller hvad der kunde gøres for at skabe den Tillid, som Værgeraadene mangler.

Jeg ser intet andet Middel dertil end at anvende den lige og almindelige Valgrets Princip, Værgeraadene bør vælges direkte af den almindelige Vælgerbefolkning. Jeg fremsætter ikke dette Krav, fordi det hører med til den demokratiske Katekismus, som Professor N. A. Larsen har skrevet i „Børnesagstidenden“, men fordi jeg ikke ser nogen anden Maade, paa hvilken man kan skabe Værgeraad, der har Befolkningens Tillid. Jeg ser heller ingen anden Maade, hvorpaa man kan skabe Interesse i Befolkningen overfor Værgeraadene end ved at give den Adgang til ved lige og almindelige Valg at vælge dem, der skal varetage dette Hverv. Den højtærede Ministers Modstand paa dette Punkt kan ikke fremkalde Forundring hos mig, men hans Argumentation er mærkelig, og det maa i høj Grad undre, at det ser ud, som om hele Venstre uden et eneste Sværdslag kan følge den højtærede Minister.

I Bemærkningerne til Lovforslaget siger Ministeren om Spørgsmaalet om den almindelige Valgrets Princip, at „Ministeriet maa anse det for uheldigt, om Valg til Værgeraad skulde foregaa ved direkte Valg, og man nærer paa den anden Side ingen Betænkelighed ved at bibeholde den nuværende Ordning.... Man har saa meget mere ment at burde fastholde den nugældende Ordning, som denne ikke vides at have medført saadanne Ulemper, at det som Følge heraf kan anses for nødvendigt at sætte et stort og bekosteligt Valgapparat i Gang“. Og længere henne hedder det: „Dette er, saa vidt man kan se, paa bedste Maade lykkedes i den forløbne Tid“. Det siges altsaa, at saa vidt man kan se, har den nugældende Valgordning ikke medført saadanne Ulemper, at det som Følge deraf kan anses for nødvendigt at sætte et stort og bekosteligt Valgapparat i Gang. Det er altsaa, saa vidt man kan se, oppe i det høje Justitsministerium. Jeg mener rigtignok, at hvis man ser sig om ude i Landet, vil man faa Øjet op for, at Værgeraadsinstitutionen, som man nu har den, ikke har løst den Opgave, der var tiltænkt den, selv om

man saa ikke kan faa Øje paa det oppe i det høje Justitsministerium.

Kravet om Anvendelse af den lige og almindelige Valgrets Princip var ogsaa fremme under Behandlingen af den nugældende Børnelov. Den Gang var Venstres Ordfører ikke en Modstander deraf, han talte beklagende om, at man maatte resignere. Nu er Tidspunktet kommet, da Venstre ikke behøver at resignere, nu er der et tilstrækkeligt Antal i begge Rigsdagens Ting til, at man kan gennemføre, hvad man vil. Venstre kan derfor ikke nu skyde sig ind under Resignationen.

For øvrigt er der dog sket det i Landstinget, at Lovforslaget er blevet efter min Mening noget forbedret paa dette Punkt. Selv om man ikke er gaaet over til, hvad jeg helst vilde have og anser for det lykkeligste, er der dog kommet den Forbedring ind, at Kommunalbestyrelsen vælger samtlige Medlemmer af Værgeraadet, der skal ikke være fødte Medlemmer i det. Fra visse Sider har man været meget ængstelig for, at man skulde komme til at mangle Sagkundskab i Værgeraadene. Jeg er ingenlunde ængstelig derfor, selv om det var blevet den almindelige Valgret, der valgte, og jeg er heller ikke ængstelig derfor, naar Kommunalbestyrelserne skal vælge. Sagkundskaben skal vi nok naa at faa i Tale. Men det, der her sker, er, at Sagkundskaben flyttes fra at være Herre over til at være Tjener, og det er netop Sagkundskabens Opgave at være Tjener og ikke, som Tilfældet er blevet i de nuværende Værgeraad, at være Herre.

Selv om jeg maa give Afkald paa de to store Ting, som jeg gerne vilde have set i en ny Lov, Enheden i vor Børneforsorg og Værgeraadens Fremgaaen af den almindelige Valgrets Folk, er der imidlertid saa mange gode Fremskridt i det nærværende Lovforslag, at jeg gerne vil medvirke til at faa det gennemført.

Jeg nævnte før, at der var nogle enkelt mindre Ændringer, som jeg gerne vilde have overvejet i et Udvalg, hvis et saadant blev nedsat; og da det konservative Folkepartis Ordfører (Pürschel) har fremsat Ønske om Udvalg, er der jo Udsigt til, at man faar et Udvalg. Det socialdemokratiske Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. K. M. Klausen, udtalte sig imod Udvalg og henviste til, hvad Landstingets Udvalg havde skrevet i sin Betænkning. Man kunde ogsaa henvise til, hvad der staa i Mindretallets Betænkning. Der peges netop paa, hvilke Ting man godt kunde ønske ændret,